

ಕಾಡು ಸುತ್ತಿ ಬಂದ ಮಂಜ ಮುಖ ಇಳಿಸಿಕೊಂಡು ಕೂತಿದ್ದ. ಸದಾ ತೆಳು ನಗೆಯಲ್ಲೇ ಅರಳುತ್ತಿದ್ದ ಇವನ ಮುಸುಡಿ ಬೇವಿನರಸ ಕುಡಿದಷ್ಟು ಬಿಗಿಯಾಗಿತ್ತು. ಹುಟ್ಟು ಏರಿಸಿಕೊಂಡು ಹತ್ತಿರ ಹೋದ. ಒಮ್ಮೆಗೆ 'ಥೂ ಬಿಡಿ ಸಾ' ಎಂದ. ಅವನು ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಹೀಗಾಡುವುದುಂಟು. ಕಾರಣ ಕೇಳದೆ ಸುಮ್ಮನೆ ನಿಂತೆ. 'ನೀವು ನಿಜಾ ಅಂತಾನಾದ್ರೂ ತಿಳ್ಳಿ. ಸುಳ್ಳು ಅಂತ್ರೆ ಅನ್ನೊಳಿ. ನಾನು ಹಿಂಗೇಳ್ತೀನಿ ಅಂತ ತಪ್ಪಾಗಿ ತಿಳ್ಳೋಬ್ಯಾಡಿ' ಎಂದ. 'ಕುಡಿದವರ ತರ ಮಾತಾಡಬ್ಯಾಡ, ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಬೇಗ ಬಾ' ಎಂದೆ. ನಾ ಅವನ ಕಾಣದೆ ಅಲ್ಲಿಗಲ್ಲಿಗೆ ತಿಂಗಳೇ ಆಗಿತ್ತು.

'ಅದೇನೋ ಸಾ, ಈ ಕಾಡಿನ ಪ್ರಾಣಿ ಪಕ್ಷಿಗಳೆಲ್ಲಾ ನಮ್ಮ ಮನೆದೇವೆ ಆಗೋಗವೆ. ನಮಗೆ ಅನ್ನ ಕೊಡೋ ಅವು ಏನಾನ ಸತ್ತೋದ್ರೆ ಊಟಾನೆ ಸೇರಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಮೊನ್ನೆ ನೋಡಿ, ಹುಲ್ಲಿನ ಜೊತೆ ಬೆಳೆಯೋ ಅದ್ಯಾವುದೋ ವಿಷದ ಪಾಚಿ ಐತಂತೆ. ಬಡ್ಡಿಮುಗನವು ಹೊರಬೈಲು ಕಡೆ ಮೇಯ್ದಿದ್ದ ಕಾಡಂದಿ ತಿಂದು ಸತ್ತೇ ಹೋಗಿದಾವೆ, ಹುಡುಕಿ ತಂದು ಸಮಾಧಿ ಮಾಡ್ ಮಾಡೇ ಸುಸ್ತಾ ಗೋತು. ಆಳದ ಗುಂಡಿ ತೋಡಿ ಹೂಣೋದು ಏನು ಹುಡುಗಾಟವೇ? ರಟ್ಟೆಯೆಲ್ಲಾ ಬಿದ್ದೋದ್ದು' ಎಂದ.

ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತಿಂದು ಜೀರ್ಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಶಕ್ತಿ ಇರುವ ಘಟಕಗಳು ಎಂದು ನಾವೆಲ್ಲಾ ಭಾವಿಸಿರುವ ವರಾಹಗಳು ಹೀಗೆ ಪಾಚಿ ತಿಂದು ಪಾಚೊಂಡಿದ್ದು ನನಗಂತೂ ಅರ್ಥವಾಗದ ವಿಷಯ. ಜತೆಗೆ ಮಂಜನೂ 'ಅಲ್ಲಾ ಸಾರ್, ದೇವು ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೆ ಏನೇನು ತಿನ್ನೇಕು, ಏನೇನ್ ತಿನಬಾರದು ಅಂತ ಬುದ್ಧಿಶಕ್ತಿ ಕೊಟ್ಟಿರಲ್ಲ? ಇದ್ರಲ್ಲಿ ಏನೋ ಯತ್ನಾಸ ಆಗೇ ಇಲ್ಲ ಅಂತೀರ? ಇಲ್ಲಿರ ವಿಷದ ಪದಾರ್ಥ ಅದ್ಯಾಕೆ ತಿಂತಿತ್ತು' ಎಂದು ಮಂಜ ನನ್ನ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ. ಈ ಕಠಿಣ ಸವಾಲಿಗೆ ನನ್ನ ಬಳಿ ಉತ್ತರವಿರಲಿಲ್ಲ.

ಈ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿ ಪ್ರಾಣಿ ಪಕ್ಷಿಯೂ ತನ್ನ ಆಹಾರ ಯಾವುದು? ತನಗಾಗದ ವಿಷದ ಪದಾರ್ಥ ಯಾವುದು ಎನ್ನುವ ಕನಿಷ್ಠ ತಿಳಿವಳಿಕೆ ಇರುತ್ತದೆಯಲ್ಲವೇ? ಈ ಜ್ಞಾನ ಗೊತ್ತಿದ್ದರೂ ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಅವು ಕೂಡ ತಪ್ಪಿ ನಡೆಯುತ್ತವೆಯೇ? ತಮ್ಮದಲ್ಲದ ಊಟವನ್ನು ಉಂಡು ಹೀಗೆ ಗೋತಾ ಹೊಡೆಯುವಷ್ಟು ಅವು ದಡ್ಡತನದಲ್ಲಿ ಬಾಳುವೆ ಮಾಡುತ್ತವೆಯೇ? ಯಾಕೆ ಹೀಗಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿದೆ. ಏನೂ ತೋಚಲಿಲ್ಲ.

ಆದರೆ ಇದೇ ಸಂದರ್ಭ ಹೋಲುವ ಪ್ರಸಂಗವೊಂದು ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ನಾನೇ ನೋಡಿದ್ದು ನೆನಪಿಗೆ ಬಂತು. ನಮ್ಮ ಹೊಲಕ್ಕೆ ನುಗ್ಗಿ ಬಂದ ಆಡುಗಳು ಚಿಗುರಾಗಿ ಬೆಳೆದ ಹರಳೆಣ್ಣೆ ಗಿಡದ ಎಲೆಗಳ ತಿನ್ನತೊಡಗಿದವು. ನಾನು ಓಡಿ ಬಂದು ಓಡಿಸುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕಾರು